

Sygn. akt IV Ka 785/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r.

sprawy **T. H.**

syna E. i M. z domu G. (...) roku w W. z art. 88 k.w., art. 92 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 2 września 2016 r. sygnatura akt II W 507/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uniewinnia obwinionego T. H. od zarzuty popełnienia wykroczenia z art. 88 k.w. opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku;
2. uznając obwinionego T. H. za winnego wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;
3. zmienia rozstrzygnięcie o kosztach z punktu II dyspozycji w ten sposób, że obniża opłatę należną od obwinionego do kwoty 30 (trzydziestu) złotych;

I. zwalnia obwinionego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 785/16

UZASADNIENIE

T. H. obwiniony został o to, że:

I. w dniu 11 marca 2016r. w miejscowości W. woj. (...) około godziny 17:30 na ul. (...), kierując samochodem marki R. nr rej. (...) w trakcie zmniejszonej opadami deszczu przejrzystości powietrza nie używał wymaganych przepisami świateł mijania;

tj. za wykroczenie z art. 88 kw

II. w dniu 11 marca 2016r. w miejscowości W. woj. (...) około godziny 17:50 na ul. (...) kierując samochodem marki R. nr rej. (...) nie stosował się do znaku drogowego B-36 zakaz zatrzymywania się

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw

Wyrokiem z dnia 2 września 2016r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie o sygn. akt II W 507/16:

I. obwinionego T. H. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku z tym, że przyjmując, iż czynu opisanego w punkcie I dopuścił się prowadząc pojazd na drodze publicznej, to jest wykroczeń z art. 88 kw oraz z art. 92§1 kw i za czyny te na podstawie art. 88 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) zł;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł oraz wymierzył opłatę w wysokości 50 zł.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się obwiniony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez zastosowanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie a to w szczególności wyjaśnień obwinionego, a przez to przyjęcie jako istotnych tylko części dowodów zebranych w trakcie postępowania, podczas gdy właściwa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie daje podstaw do przypisania winy obwinionemu.

Podnosząc powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie czynu z art. 88 kw.

Nie kwestionowane jest to, że obwiniony 11.03.2016r. jechał jako kierujący samochodem marki R. (...) nr rej. (...) z włączonymi światłami tzw. dziennymi, których można używać zamiast świateł mijania w porze dziennej, jeśli pozwalają na to warunki atmosferyczne. Kwestią sporną okazało się natomiast to, czy warunki atmosferyczne uprawniały obwinionego do jazdy na światłach dziennych, czy też zobligowany był do włączenia już świateł mijania.

Z ustaleń sądu wynika, że samochód T. H. wyposażony jest w czujniki, które automatycznie przełączają światła dzienne na światła mijania w razie zmiany warunków. W trakcie kontroli, co wynika także z ustaleń sądu (k. 59) deszcz nie padał, lecz było zachmurzenie. Odwołanie się do tego, że wcześniejsze opady musiały być intensywne, co wnioskować można na podstawie zdjęcia (k.46), które uznał tenże sąd za wiarygodne, nie przesądza, że ocena stopnia przejrzystości powietrza i konieczności zmiany ręcznego świateł dziennych na mijania, była tak oczywista.

W sytuacji, kiedy samochody wyposażone w czujniki natężenia światła oraz tzw. światła dzienne są dopuszczone do ruchu, korzystanie z nich jest dopuszczalne. W takim zaś przypadku jeśli przejrzystość powietrza jest dobra - jazda na światłach dziennych także jest dopuszczalna.

W ocenie sądu odwoławczego z przedłożonego przez obwinionego zdjęcia wynika, że warunki atmosferyczne, tj. przejrzystość powietrza, w czasie, kiedy obwiniony jechał samochodem i został zatrzymany do kontroli, nie obligowała go do ręcznej zmiany rodzaju świateł. Korzystanie ze świateł dziennych jest dopuszczalne nie tylko wtedy, kiedy świeci słońce. Z taką pogodą miał do czynienia obwiniony w momencie, kiedy został zatrzymany do kontroli.

Odmienne natomiast przedstawia się kwestia odpowiedzialności karnej za wykroczenie z art. 92§1 kw.

Tu ustalenia sądu rejonowego są prawidłowe.

Nie ulega wątpliwości, że T. H. zatrzymał swój samochód w miejscu niedozwolonym, gdzie obowiązywał zakaz postoju i zatrzymywania (B-36). Pojazd obwinionego nie był takim, który byłby wyłączony spod zakresu obowiązywania znaku pionowego.

Próba uniknięcia odpowiedzialności przez odwoływanie się do „zgody” jakiegoś przygodnie napotkanego policjanta jest oczywiście chybiona. Nikt poza osobami uprawnionymi (np. funkcjonariuszem kierującym ruchem) nie może zmienić zasad i porządku obowiązującego na danym odcinku drogi. To, że obwiniony był zdenerwowany, w żaden sposób nie usprawiedliwia go i nie zwalnia od obowiązku przestrzegania zasad określonych m.in. oznakowaniem dróg publicznych.

Z tego też względu uznanie sprawstwa i winy T. H. w tym zakresie jest w pełni uzasadnione.

Ponieważ sąd odwoławczy zmienił wyrok sądu I instancji, którym wymierzono za dwa wykroczenia jedną karę grzywny, sąd II instancji przypisując obwinionemu sprawstwo w zakresie czynu z art. 92§1 kw wymierzył karę grzywny w wysokości 100 złotych, uznając że kara tego rodzaju i w tym wymiarze będzie stanowiła sprawiedliwą odpłatę, uwzględniającą stopień szkodliwości wykroczenia oraz stopień zawinienia sprawcy.

Z uwagi na powyższe zmianie podlegały także rozstrzygnięcia dotyczące kosztów postępowania, tj. konieczne było obniżenie opłaty orzeczonej przez sąd I instancji do kwoty 30 złotych (art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych).

Mając zaś na względzie wynik postępowania odwoławczego, w tym to, że apelacja okazała się częściowo zasadna (odnośnie jednego z dwóch czynów), sąd odwoławczy uznał za słuszne zwolnienie obwinionego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z jego apelacją w części, która nie została uwzględniona.